հետ. իրաւ՝ անկէ ետեւ այլ երկու թուղթ կայ, սկիզբէն և վերջէն պակասաւոր, հիւանդութեանց անուանց բացատրութիւն, բայց օտար ձեռքի գիր կ'երեւի։

Աբրահամու վրայօք ուրիշ ծանօթարար չունենալով՝ շատ շնորհակալ պէտք է ըլլանք իրեն, որ իր գրքոյկը սկզբան իր անձին համառօտ ծանօթութեամբ մի տայ, որ է այս.

« Պատմութիւն Անասնոց և Գազանաց,
« Զորքոտանեաց, Սողնոց և Թիւնաւորաց,
« Թռչնոց և Մարդկան, Ծովային Ձկանց
« և անասնոց և գազանաց, և այլ Ժըժմա-
« կաց ծովու և ցամաքի. Արարեալ իմաստնոցն
« և հաքիմացն (բժշկաց) ճարտարացն առա-
« ջնոցն, զընութիւնն և զշահն և զէնն(զեան).
« և թէ՝ ո՞ր աշխարհ կու լինին, կամ ո՞ր
« ծով կու սնանին, գրեալ են իմաստնոց։
« Զոր ժողովեալ վեց ազգ լեզուաց, Հայոց,
« Հոռմոց, Ֆռանկաց, Առաբաց, Պարսից
« և Թուրքաց, բազում բանիւ և աշխատու-
« թեամբ՝ Աբրահամ քահանայս կոստանդի-
« նուպօլիս մայրաքաղաքէն, վասն օգտի ու-
« սումնասիրացն։ Արդ աղաչեմ զձեզ, հայրք
« և եղբարք իմ, յորժամ կարդայք կամ օ-
« րինակէք, յիշեցէք ի մաքրափայլ աղօթս
« ձեր յետնեալսն իմաստնասիրացն, զԱբ-
« րահամ քահանայն, և զհայրն իմ կոշկե-
« միր, և զամենայն արու(առու)արեան
« մերձաւորս իմ. և Տէրն մեր Քրիստոս ի
« միւս անգամ գալստեան իւրոյ զձեզ յիշէ,
« ի յաջակողմեան դասուն արժանի առնէ.
« և զերանաւէտ ձայնիւն զձեզ կոչէ, և
« արքայութեան արժանի առնէ. ամէն։ Ըն-
« կլսբն արարի թվին Հայոց ՌԿ (1611–2).
« յոյս ունիմ առ Աստուած որ և ի Հոգին
« սուրբ, որ աւարտ հանից, և խաղաղու-
« թեամբ կատարեցից »։

Այս յիշատակէն զուրս՝ միայն մէկ յիշատակ մ'այլ ծանօթ է ինձ՝ մեր հեղինակին, յորում՝ իր մօր անունն այլ յիշուի, այն այլ իր ձեռօք գրուած է, իբր 28 տարի առաջ՝ Ոսկիփորիկ գրքի մի մէջ՝ որ գտուի ի մեծ գրատան Բարիզու. և է այսպէս, արձակ և ոտանաւոր, Բենիկ Վարդապետի Աղօթագրոց համար ըսելով. «ԺԳ (13) տարի
« է որ ցառաջին հաներ և ապա կատարեր
« եմ. զի ՌԼԳ (1584–5) թվին սկսայ և
« ՌԾԸ (1609–10) կատարեցի կարողու-
« թեամբն Աստուծոյ, և աղօթիւք Յեսուանց
« Գրիգորի և Բենիկ սուրբ վարդապետին։
« փառք համագոյ և մի աստուածութեան,
« . . . , կարողութեամբ Ս. Հոգւոյն, որ
« զԱպրերգակս աւարտեցին ձեռքս և մատու-
« ցին ի միասին.

Միտքս այլ ի յետին երկուսկին.
Եւ թէպէտ զոլելի չէ գիր սորին,
Այլ դիւրընթերց է գիտողին.
Զոր աղաչեմ ընդ երգեցողին
Յետնեալս յիշել ի յաղօթին.
ԶԱբրահամ քահանայ նուաստ անձին...
Զմարմնաւոր մեր ծնօղին,
Հօրըս խօճայ կուլեմիրին,
Մօրս՝ հաճի մայր Եաղութին,
Այլ և եղբայրս իմ Սինանին.
Օրինակիս մեզ շնորհողին
ԶԴանիէլ քաջ բարունին.
Հանգուցելոցն համայնին,
Եւ ամենայն ազգատոհմին.
Զանարժանիս ուսուցողին
Տէր Մելքիսեդ կրօնաւորին
Եւ ամենայն ազգատոհմին,
Հետ այս գրոցս աշխատողին . . .
Ամենեցուն մասն ի բարին,
Եւ իմ զծողին հետ եղիցին »: . . .

Անշուշտ ուրիշ կուլամիր է Աւետարանի մի յիշատակարանի մէջ իբրեւ հանգուցեալ յիշուած, յամի 1552, ուր կու պարտաւորի
« կուլամիրի որդին Տէր կարապետն՝ յա-
« մենայն տարի կուլամերի հոգոյն՝ զդում մի
« գինի բերէ, Աւետարանին համար բերէ »։
Բայց կրնայ Աբրահամու հայրն ըլլալ « կու-
« լամիր զպիր » մի, որ յիշուի ուրիշ գրոց մէջ, ուր կայ անոր մօտ 1545 թուականն։

Աբրահամու գրած յիշատակարանաց ոճէն և տառագրութենէն կրնայ գուշակուիլ իր հայրենի լեզուի գիտութեան չափն. իսկ միւս յիշեալ հինգ լեզուաց՝ որով կ'ուզէր կենդանեաց անուններն գրել, աւելի պակաս է եղեր գիտութիւնն. վասն զի բաց ի Թուրքարէնէ՝ հազիւ մէկ երկուքին օտար լեզուով